

de, jf. herved nærmere § 65 d, stk. 2. Endvidere vil kommunalbestyrelsen kunne delegerere kompetence til lokaludvalg efter de almindelige regler herom, således at lokaludvalgene ved løsningen af sådanne opgaver er underlagt kommunalbestyrelsens beslutninger.

Hvis et lokaludvalg i henhold til den foreslåede § 65 d, stk. 2, får tillagt en selvstændig kompetence, skal kommunalbestyrelsen i et regulativ fastsætte de nærmere regler for lokaludvalgene og deres virksomhed. Regulativet skal vedtages efter de samme regler, som gælder for styrelsesvedtægter, samt godkendes af indenrigsministeren efter forhandling med vedkommende ressortminister.

Da henlæggelse af opgaver til lokaludvalg med selvstændig beslutningskompetence indebærer en væsentlig fravigelse af almindelige regler, hvorefter kommunalbestyrelsen i kommunale anliggender er det generelt kompetente organ i kommunen, jf. den kommunale styrelseslovs § 2, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen endvidere foretage bekendtgørelse herom 2 gange i den lokale presse, jf. § 65 d, stk. 4.

Tilsynet med lokaludvalgene varetages af de almindelige kommunale tilsynsmyndigheder – tilsynsrådene og for så vidt angår Frederiksberg Kommune indenrigsministeren – der kan anvende sanktioner over for lokaludvalgene og deres medlemmer svarende til dem, som kan anvendes over for kommunalbestyrelsen og dens medlemmer.

1.2. Ændring af delegationsforbudet på takstfastsættelsesområdet

Bestemmelsen i den kommunale styrelseslovs § 41 a om delegationsforbud på takstfastsættelsesområdet har følgende ordlyd:

»Beslutning om fastsættelse af betaling for ydelser til borgerne og om betalingens størrelse skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.«

Formålet med forslaget om ændring af § 41 a i den kommunale styrelseslov og den tilsvarende bestemmelse i § 42 a i den københavnske styrelseslov er at begrænse rækkevidden af det i bestemmelsen indeholdte delegationsforbud, der i praksis har vist sig at medføre u hensigtsmæssige og i et vist omfang også utilsigtede konsekvenser.

De nævnte bestemmelser blev indført i de kommunale styrelseslove ved lov nr. 479 af 24. juni 1992. Vedrørende tilblivelsen af de nævnte bestemmelser henvises til Folketingstidende 1991/92 sp. 8899, 9421, 10611 og 10883, tillæg A sp. 6435 og tillæg B sp. 2379.

Baggrunden for lovbestemmelserne var et ønske om at opnå fuld åbenhed om fastsættelsen af alle

takster, således at borgerne kunne kende de kriterier og overvejelser, der er grundlaget for beslutningerne om taksternes størrelse. I bemærkningerne til lovforslaget var særligt nævnt betalingen for daginstitutioner, dagpleje, madudbringning, tandbehandling, renovation, vandforsyning, vandafladning, haveaffald, fritidsforanstaltninger, museer, biografer, benyttelse af svømmehal og ekspeditionsgebyrer.

Delegationsforbudet i de nævnte bestemmelser i styrelseslovene omfatter imidlertid alle sager om fastsættelse af betaling for kommunale ydelser til borgerne og dermed også en lang række mindre takster for forskellige ydelser i forbindelse med institutionsbenyttelse, kommunale aktiviteter m.v.

Hertil kommer, at der – især inden for det kulturelle område og fritidsområdet – er mange og differentierede takster, som i større eller mindre omfang er omkostningsbestemte og som følge heraf hyppigt ændres.

Fra kommunal side har det været fremført, at delegationsforbudet vedrørende enhver form for takstfastsættelse har lagt hindringer i vejen for den decentralisering, der i disse år foregår i kommunerne – fra centralt niveau til institutionsniveau, ofte i forbindelse med etablering af brugerbestyrelser eller andre organer med borgerindflydelse.

På denne baggrund har Kommunernes Landsforening i en henvendelse af 30. marts 1993 til Folketingets Kommunaludvalg påpeget de u hensigtsmæssige og utilsigtede virkninger af det indførte generelle delegationsforbud med hensyn til takstfastsættelse. Efter landsforeningens opfattelse har delegationsforbudet fået et videre anvendelsesområde end oprindelig forudsat, og landsforeningen har derfor givet udtryk for, at delegationsforbudet må ophæves eller begrænses til alene at omfatte takster, der i særlig grad må anses for at have almenhedens interesse.

I en kommentar af 14. april 1993 tilkendegav Indenrigsministeriet over for Kommunaludvalget, at ministeriet var enig med landsforeningen i, at delegationsforbudet syntes at være for vidtgående, og at ministeriet derfor ville undersøge mulighederne for en begrænsning og præcisering af delegationsforbudet med hensyn til takstfastsættelse. Ministeriets kommentarer til landsforeningens henvendelse er optrykt i Folketingstidende 1992/93, tillæg B, sp. 1149 ff.

Med det foreliggende forslag til ændring af delegationsforbudet vil bestemmelserne om, hvilke takster der skal vedtages af kommunalbestyrelsen (borgerrepræsentationen) i et møde, blive begrænset til at gælde fastsættelsen af betalingen for benyttelsen af sociale institutioner og de forskellige sociale serviceordninger, der tilbydes borgerne, betalingen for